

РЕШЕНИЕ

№ 826

гр. София, 15.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 28.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Луиза Христова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **11815** по описа за **2021** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу Решение от 16.06.2021 г. по НАХД № 4622/2021 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 136-и състав. С решението е потвърдено наказателно постановление № 22-007269/05.03.2021 г. на Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., с което на касатора е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1500 /хиляда и петстотин/ лева на основание чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/.

Касаторът излага съображения за отмяна на съдебното решение, вкл. и в частта, в която е осъден да заплати на ответника сторените по делото разноски. Фактичeskото описание на твърдяното нарушение не отговаря на изискванията на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН. Не се установява мястото на извършване на деянието, доколкото в протокола за извършена проверка не било посочено къде следва да бъде изпълнено даденото предписание. Не било обсъдено също каква длъжност е заемало лицето М. И. М., къде е полагало труд, до кога и къде е трябвало да изплати дължимото възнаграждение. Излага доводи, че дружеството е било в обективна невъзможност да изплати дължимото възнаграждение поради обявеното

извънредно положение, свързано с разпространението на Covid-19, но тези възражения не били взети предвид като смекчаващи обстоятелства. Не било анализирано дали случаят не е маловажен по смисъла на чл. 28, б. „а“ ЗАНН. Моли решението и потвърденото с него НП да бъдат отменени.

Ответникът – Дирекция „Инспекция по труда“ – С., редовно призована, чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XII-и касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана в Софийски районен съд от надлежна страна в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал.1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Решението на Районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Установяването на административното нарушение и налагането на административното наказание са осъществени от компетентните контролни органи на основание чл. 416, ал. 1 и ал. 5 във връзка с чл. 399, ал. 1 от КТ. Спазени са сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН, както и срокът на абсолютната погасителна давност по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 НК.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: на 23.11.2020 г., 27.11.2020 г. и 23.12.2020 г. служители на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., извършили проверка на дружеството касатор, при която констатирани, че при преглед на представената платежна ведомост за заплата за месец октомври 2020 г. работодателят е начислил, но не е изплатил на М. И. М. уговореното трудово възнаграждение за извършената работа в нарушение на чл. 128, т. 2 КТ /т. 22 от протокола от проверката/. Не били представени други платежни документи, удостоверяващи плащането. При извършена последваща проверка на 09.02.2021 г. даденото предписание за изплащане на дължимото трудово възнаграждение в срок до 20.01.2021 г. не било изпълнено /протокол за периода от 25.01.2021 г. до 09.02.2021 г./. За нарушение по чл. 415, ал. 1 КТ е съставен АУАН № 22-007269/09.02.2021 г., връчен на същата дата на представляващия дружеството. Издадено е атакуваното НП, с което на основание чл. 416, ал. 5 във връзка с чл. 415, ал. 1 от КТ на касатора е наложено административно наказание „имуществена санкция“ от 1500 /хиляда и петстотин/ лева. Тази фактическа обстановка е установена въз основа на събраните и кредитирани от СРС доказателства.

Настоящата съдебна инстанция не споделя доводите за отмяна на наказателното постановление, изложени в касационната жалба.

Не са допуснати съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на дружеството касатор. Разпоредбите на чл. 42, т. 3-5 и чл. 57, ал. 1, т. 5-7 от ЗАНН, регламентиращи формата и съдържанието на АУАН и НП, са спазени. Безспорно са установени нарушителят и извършеното от него нарушение, посочени са

обстоятелствата, при които е извършено съставомерното по чл. 6 ЗАНН деяние, както и доказателствата, които го потвърждават. Посочено е мястото на извършване на нарушението – [населено място], [улица], което съвпада със седалището и адреса на проверяваното дружество. Ясно са разграничени датата на извършване на нарушението и датата на неговото установяване. За дата на извършване на нарушението е определена 21.01.2021 г., изрично посочена в НП и АУАН, доколкото това е денят, следващ последния ден, в който е следвало да бъде изпълнено предписанието – 20.01.2021 г. Срокът за изпълнение на предписанието е конкретизиран изрично в протокола от проверката от 23.11.2020 г., 27.11.2020 г. и 23.12.2020 г., в който е обективирано и предписанието.

Съгласно чл. 415, ал. 1 КТ /в редакцията от ДВ, бр. 58 от 30 Ю. 2010 г./ „който не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв.“. Съгласно чл. 415, ал. 1 КТ /в редакцията от ДВ, бр. 107 от 18 Декември 2020 г./ „който не изпълни принудителна административна мярка, приложена от контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв.“. С оглед константната съдебна практика предписанието по чл. 404, ал. 1, т. 1 и т. 12 КТ представлява принудителна административна мярка, неизпълнението на която е скрепено с държавна принуда. По делото липсват доказателства тази ПАМ да е оспорена като индивидуален административен акт съгласно чл. 21, ал. 1 АПК пред съответния административен съд /чл. 405 КТ/. Съответно – тя подлежи на изпълнение /чл. 268, т. 1 и чл. 166, ал. 1 АПК/. Правилно е посочено от наказващия орган, че предписанието не е изпълнено в срок до 20.01.2021 г. До приключване на проверката на 09.02.2021 г., както и в хода на съдебното производство, не са представени доказателства, опровергаващи този факт. Поради това, неизплащането на уговореното трудово възнаграждение за месец октомври 2020 г. съгласно чл. 128, т. 2 КТ на М. И. М. от страна на [фирма] представлява нарушение на разпоредбата на чл. 415, ал. 1 КТ, предпоставка за ангажиране отговорността на дружеството работодател /§ 1, т. 1 ДР на КТ/. На [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в минимално установения размер при спазване на разпоредбите на чл. 3, чл. 27, ал. 2 и ал. 3 във връзка с чл. 12 ЗАНН.

В конкретния случай СРС не е обсъдил разпоредбата на чл. 415в, ал. 1 КТ, а се е позовал на ТР № 1/12.12.2007 г. по т.д. № 1/2007 г. на ВКС. Към настоящия момент и при съобразяване приложима ли е или не разпоредбата на чл. 415в, ал. 1 КТ, съдебната практика се основава на постановеното с ТР № 3 от 10.05.2011 г. по тълк. д. № 7/2010 г., ОСК на ВАС. Съгласно чл. 415в, ал. 1 КТ, наименован „отговорност за маловажно нарушение“, е предвидено наказание „имуществена санкция“ в размер от 100 до 300 лв. на работодател за нарушение, което е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители. Законодателят посочва в чл. 415в, ал. 1 КТ кумулативното осъществяване на две предпоставки, които са в причинно-следствена връзка с констатираното нарушение. Безспорно такава връзка трябва да се установи между изпълнителното деяние /действие или бездействие по чл. 6 ЗАНН/ и настъпилата вреда за работниците или служителите. В този смисъл и в чл. 415в, ал. 1 КТ е използвана думата „последици“, т.е. на изследване подлежат винаги настъпилите в резултат на съответното нарушение обстоятелства и връзката между

тях. По делото не са представени доказателства за отстраняване на нарушението веднага след установяването му /първа предпоставка/, като безспорно е, че неплащането на уговореното трудово възнаграждение винаги води до вредни за работниците и служителите последици /втора предпоставка/, изразяващи се в невъзможност да покриват основните битови потребности. Въпреки че при произнасянето си СРС не е съобразил приложението на привилегирания състав спрямо осъществилите се в действителност факти, поради липсата и на двете предпоставки същото не може да се приеме за „маловажно“, съответно да се намали размера на имуществената санкция на 300 лева - максималния съгласно чл. 415в, ал. 1 от КТ. Този извод е съобразен и с мотивите на ТР № 8/16.09.2021 г. по тълк. дело № 1/2020 г. на ОСС от I и II колегия на ВАС, съгласно които при маловажност на случая НП се отменя, а не се изменя.

Доколкото направените от Софийски районен съд изводи съответстват на фактичестката обстановка и не са налице основанията на чл. 63в от ЗАНН във връзка с чл. 348, ал. 1 от Наказателно-процесуалния кодекс, то съдът констатира, че касационната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна, а постановеното съдебно решение – оставено в сила.

При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 80лв., определен съгласно чл. 63д, ал. 4 и ал. 5 ЗАНН във връзка с чл. 37, ал. 1 от ЗПП и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН Административен съд София – град, XII-и касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 16.06.2021 г. по НАХД № 4622/2021 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 136-и състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ сумата от 80лв. разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.